

כ"ה טבת ה'תשע"ח 12.1.18

מגזין מס' 461

ערב שבת פרשת וארא/מברכים חודש שבט

קשר- שבועי מאת הרב יאיר כלב

מוקדש לעלוי נשמת אברהם בן יוסף סעיד וזהרה ז"ל תנצב"ה.
ולעילוי נשמת שבתאי בן אליהו ורבקה ז"ל תנצב"ה.

החייב כסונא

אמיתת החירות - עבודה פנימית אינטימית

רק מסירות נפשו של אדם היא שפותחת בהכרתו המודעת שער ללידת וצמיחת אמת חדשה. הזמן מאד יקר... צריך פשוט אומץ ל"התאבד" על הנכון... כי בחיי היומיום החולפים ביעף, ככל שמושכים את החרדה מפני ההתחייבות - מפסידים ומאבדים את המאבק (הקיומי הבריא) על החירות האמיתית, לטובת "צעצועים"... שאינם אלא כבלים של רמייה עצמית...

וכשמתמיד האדם לאורך ימים ושנים למסור נפשו על ה'נכון', זוכה הוא להתעלות מחיל אל חיל בענין הכרת ערך עצמו, ולתוקף הדעת שלא להתפעל משום מנגד או קושי בעולם. אמר על כך פעם המשפיע הדגול ר' מאיר בליזינסקי ז"ל: זהו כל ענין העבודה בדרך החסידות, איש מלבדך אינו יודע מהו מעמדך ומצבך הרוחני לאמיתתו - האם התעלית... או שמא ירדת... ועל כן, כלל גדול הוא בעבודה הפנימית: אף אחד לא יאמר לך מי אתה - אתה יודע!!!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בעקבות התוועדות מיוחדת עם הרב כלב בירושלים לרגל הילולת אדמו"ר הזקן (שתועבר בשידור חי באתר וביוטיוב), ביום חמישי כ"ד טבת (11.1.18) לא יתקיים השיעור בחמד, פרטים בעמוד 4.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:15 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש שבט

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'וארא', מכריזים: המולד יהיה באור ליום רביעי, שעה 2 בלילה, 25 דקות ו21 חלקים. ראש חודש שבט ביום הרביעי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומיחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את

כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בעניני נר מצוה ותורה אור.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא ידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

להלן הימים המיוחדים שבחודש שבט, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

י' בשבט - הסתלקות הרבנית רבקה, אשת כ"ק אדמו"ר מהר"ש - בשנת עדר"ת; הסתלקות כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ בשנת תש"י; יום קבלת הנשיאות של חתנו, כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש, רבי מנחם מענדל שניאורסון נשיא דורנו - בשנת תשי"א.

י"ג בשבט - הסתלקות הרבנית שטערנא שרה, אשת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב - בשנת תש"ב.

ט"ו בשבט - ראש השנה לאילנות; יום יציאת הרה"ג והרה"ח המקובל וכו' מוהר"ר לוי יצחק, אבי האדמו"ר מליובאוויטש נשיא דורנו, מבית הסוהר - בשנת ש"ת.

כ"ב בשבט - הסתלקות הרבנית חיה מושקא, בת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ ואשת הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו - בשנת תשמ"ח.

צבא הנשמה

לכבוד יום ההילולא
של האדמו"ר הזקן

תתקיים התוועדות עם
מופע ניגונים סוהף

עם הרב והגיטריסט המפורסם

ר' יאיר כלב

מיוחד!
האירוע ישודר
בשידור חי
בארץ ובעולם

יום חמישי כ"ד טבת בשעה 20:30
בבית חב"ד קטמון-המושבה רח' אמציה 2

הכניסה חופשית מיועד לגברים ונשים

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד

 חפשו אותנו בפייסבוק

בית חב"ד קטמון-המושבה

הסיפור השבועי

תרופת השבת

מנהגו של פרידליס היה להתבלט באירועים שאליהם הוזמן. לנוכח הקהל היה נהנה להפגין את ידענותו, והיה נושא דרשה מלומדת, משופעת ציטוטים, כתלמיד חכם שידיו רב לו בכל מכמני התורה.

פעם אחת הוזמן הד"ר פרידליס לאירוע שבו השתתף גם הצדיק רבי דב בעריש. הרופא לא התרשם מנוכחותו של הרבי, וכדרכו ביקש להראות ברבים את חכמתו. הוא פתח בנאום שופע ביטחון עצמי, והפגין את בקיאותו המופלגת.

המחזה היה לצנינים בעיני החסידים. כיצד מעז הלה לדרוש כך בפומבי בפני הרבי? הם פצחו בשירה רמה, ואילצו את הרופא לחדול מדרשתו. הרופא התיישב על מקומו בזעם, פניו לוהטות מבושה ועיניו בוערות במשטמה.

מאותו היום פיתח שנאה עזה כלפי הרבי. בכל הזדמנות שנתקל בו התנכל אליו ודיבר אליו בבוטות. החסידים זעמו, וביקשו להגן על כבודו של רבם וללמד את הרופא החוצפן לקח, אך הרבי מנע זאת בעדם. "יש להימנע ממחלוקת", התרה בהם; "אל תדאגו, סופו לחזור למוטב. הניחו לו".

יום אחד לקה פרידליס בדלקת ריאות חריפה. הוא ניסה לטפל בעצמו. רקח תרופות, גמע שיקויים, אך ללא הועיל. מצבו החמיר מיום ליום.

בני משפחתו הבהילו אליו פרופסור נודע מקרקוב. הלה עמד במהרה על מצבו הקשה של עמיתו, ורשם לו תרופות חזקות. אך התברר כי את התרופות האלה כבר רקח החולה לעצמו. "אם כן, אין מה לעשות", פכר הפרופסור את אצבעותיו בייאוש.

העיירה אושפיץ (אושווינצ'ים שבגליציה) היתה מוקד של עלייה לרגל למבקשי ישועות ולחולים שחיפשו רופא בעל שם. מבקשי הישועות נהרו לחצרו של הצדיק רבי דב בעריש, תלמידו של 'החזזה מלובלין', והחולים פנו למרפאתו של הד"ר פרידליס.

גם הרבי העניק למשחרים על פתחו מרשמים וסגולות מרפא, שהתבררו כמביאי מזור לחולים. את ברכתיו עטף במסווה של שיקויי מרפא, אולם יודעי דבר סחו כי סודות הריפוי הועברו אליו מפי מורו ורבו, רבי שלמה מקשנוב, שקיבלם מרבי אלימלך מליז'נסק, שזה למדם מרבו המגיד ממזריטש.

הד"ר פרידליס נהג להגיב בביטול כאשר נתבקש לחוות את דעתו על כוח הריפוי של שכנו הרבי. פרידליס, יהודי שניהל אורח חיים מודרני, בז לאמונות המייחסות כוחות ריפוי לצדיקים וזלזל בתרופות שסיפק הרבי.

למעשה, הרופא בעל המוניטין היה תלמיד ישיבה בעברו. שמונה שנים למד תורה מפי רבה של לייפניק, רבי ברוך תאומים פרנקל (בעל ה'ברוך טעם'), נחשב עילוי, ורבותיו צפו לו גדולות. אלא שרוחות זרות סחפו אותו אל מחוזות ההשכלה. הוא זנח את שמירת המצוות, אם כי שנותיו הרבות בישיבה לא נמחקו מזיכרונו. מפעם לפעם נהנה להפגין את ידיעותיו.

יחסיהם של הרבי והרופא היו מתוחים למדי. הרבי ראה בחומרה את התנהגותו המזלזלת של הרופא בתורה ובמצוותיה, ואילו הרופא נהג להשמיץ את הרבי המרפא. בתוך לבו כבר ידע שיש אמת בסיפורי ההמון על כוחו של הרבי, ואף הוא עצמו נתקל במקרים שגרמו לו להרים ידיים בייאוש, ואילו 'תרופותיו' של הרבי חוללו פלאים.

הרבי המשיך: "אלא שיש עוונות שתשובה רגילה אינה מועילה להם. לדוגמה, חילול השם. לכן אומרת הגמרא שאם יהודי שמר שבת אחת, גם אם חטא בעוונות שהתשובה אינה מתקבלת עליהם, באה השבת לעזרתו ומתייצבת כסגורית לימינו, כדי שימחלו לו על כל עוונותיו. ובכן, אם הרופא יקבל עליו בשבת קודש זו להיטיב את דרכיו, יבריא בעזרת השם בקרוב!".

השליחים הנהנו בהסכמה, והרבי נתן בידיהם פרוסת חלה ומעט יי"ש. "תנו זאת לחולה, אף ש'שבת היא מלזעוק", אמר.

בתוך ימים אחדים החלים הרופא ממחלתו. הוא נעשה בעל תשובה גמור, ומעת לעת היה אפשר לראותו משוחח בלימוד עם הרבי, והפעם מתוך ענווה וצניעות...

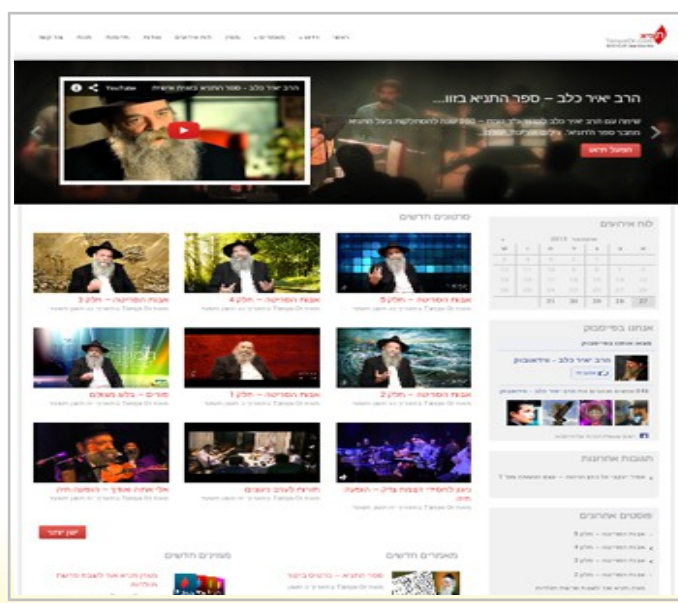
(על-פי 'לכבוד שבת')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

בצאתו מן הבית אמר הפרופסור לבני המשפחה המודאגים כי להערכתו לא ישרוד יקירם יותר משלושה ימים. "התפללו", הציע להם, "אין ביכולתי לסייע".

זה היה בערב שבת. בשבת בבוקר ביקש הד"ר פרידליס בשארית כוחותיו מבני משפחתו לגשת אל הצדיק רבי דב בעריש. "אמרו לו שמבקש אני את סליחתו", לחש בקושי. "הוסיפו ואמרו שמתחייב אני לעשות כל שיצונו, ואף לחזור בתשובה שלימה, אם יפעל להחלמתי". דמעות זלגו מעיני הרופא החולה.

באותה שעה הסב הרבי לסעודת השבת. בני המשפחה התדפקו על דלתו ומסרו לו את דברי הרופא. הרהר הרבי רגעים מספר ואמר: "בגמרא נאמר: 'כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה... מוחלין לו'. מקשה ה'טורי זהב: אם לא חזר בתשובה, מדוע מוחלין לו? ואם חזר בתשובה, מה יתרונה של שבת אחת דוקא?".

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת וארא

ישועת ה' קריבה ובאה

הפרשה הקודמת (שמות) הסתיימה בטענתו הקשה של משה ”למה הרעות לעם הזה...”. על כך עונה הקב”ה למשה כי בקרוב יראה את ידו החזקה. עתה, כשהוגדשה סאת הייסורים וזעקת בני ישראל מגיעה השמימה, יקיים ה' את בריתו עם האבות והתשועה תמהר לבוא.

משה ממהר להשמיע את הדברים באוזני בני ישראל, אולם הם מתקשים לקבלם ”מקוצר רוח ומעבודה קשה”.

הקב”ה שב ושולח את משה אל פרעה לצוותו להוציא את בני ישראל ממצרים. ושוב מקשה משה וטוען: אם בני ישראל אינם מקבלים את דברי, הכיצד יעלה בידי לשכנע את פרעה להוציאם.

בעקבות טענת משה, שוב מצרף אליו ה' את אהרן אחיו.

ייחוסם של משה ואהרן

התורה מייחדת מספר פסוקים אודות ייחוסם המשפחתי של משה ואהרן גיבורי ספר שמות. כהקדמה, אנו לומדים בקצרה גם אודות משפחות ראובן ושמעון הקודמים ללוי.

משה ואהרן הינם נכדים ונינים ללוי. נכדים מצד אמם, יוכבד בת לוי, שנולדה ביום בו הגיעו יעקב ובניו למצרים. ונינים מצד אביהם, עמרם, בנו של קהת בן לוי.

משה ואהרן מתחלקים בשליחות

בתגובה לטענת משה כי אינו מתאים לשליחות בשל

היותו ”ערל שפתיים” (מתקשה בדיבור, אשר על כן אינו מתאים לייצג את הקב”ה לפני בני ישראל ולפני פרעה), משתף הקב”ה עמו בשליחותו את אהרן אחיו. הוא מודיעם מראש כי פרעה הרשע לא יסכים להוציא את עמם מארצו, באשר יוסיף ה' להקשות את לבו יתר על רשעתו (מצד עצמו) כדי להפליא בו ובעמו את מכותיו.

משה בן השמונים ואהרן אחיו בן השמונים ושלוש מקבלים על עצמם את עול השליחות.

המטה הופך לתנין

משה ואהרן מתייצבים שוב לפני פרעה, וכמופת להוכחת אמיתות שליחותם משליך אהרן בשם ה' את מטהו לפני פרעה והמטה הופך לתנין. פרעה המוקף במכשפים אינו מתרשם. הוא מצוה על מכשפיו לחולל מופת דומה, אלא שלפתע תנין אהרן, שבינתיים שב והיה למטה, בולע את תניני המכשפים.

ובכל זאת, גם לאחר המופת והפלא המתרחשים לנגד עיניו, מכביד פרעה את לבו ואינו מסכים לשחרר את בני ישראל.

היאור ושאר מקורות המים הופכים לדם

עתה מתחילה התורה בתיאור תהליך שבירת תוקף קליפת מצרים ומלכם ע”י עשר המכות.

משה יוצא במצות ה' לפגוש את פרעה היוצא מידי בוקר

עולים כינים אשר הולכים ומתפשטים בכל הארץ. הכינים הרוחשים בכל מקום, בקרקע ובצומח באדם ובבהמה, הופכים מטרד מציק ובלתי נסבל. הפעם, באשר אין סוד הכישוף מסוגל להמציא בריות כה קטנות, אין חרטומי מצרים (המכשפים) מצליחים ליצור פעולה דומה. לנוכח אוזלת ידם, מודים המכשפים באוזני פרעה כי תופעת מכת הכינים "אצבע אלוקים היא". אולם אין הדבר מרכז את לב פרעה והוא ממשיך לחזק את לבו לעמוד בסרובו להשמע לקב"ה.

חיות שרף ומיני מזיקים

ושוב יוצא משה לפגוש את פרעה על שפת היאור, ומבקשו-מזהירו "שלח את עמי ויעבדוני". הפעם הוא מתריע כי סרובו יביא עליו את מכת הערוב, פגיעת ערב רב של בעלי חיים למיניהם ובהם חיות טורפות, נחשים ועקרבים. וכשגם הפעם ממאן פרעה להוציאם, מתמלאת לפתע כל ארץ מצרים בריבוי עצום של בעלי חיים, חיות שרף ומיני מזיקים. כבכל מכה, מפלה ה' בין אנשי מצרים לבין בני ישראל המרוכזים באזור גושן (בהם אין המכה פוגעת כלל) והדבר מחזק ומעצים את האות והמופת. לנוכח הסבל הנורא של בני עמו ממהר פרעה להציע למשה ולאהרן פשרה: עבדו את ה' כאן, בארץ מצרים. אך משה ואהרן דוחים זאת בתוקף באומרם כי עבודת ה' אינה יכולה להיעשות אלא מחוץ לארץ מצרים ערות הארץ. במצוקתו, מסכים פרעה לדרישתם בתנאי שלא ירחיקו לכת, ובלבד שתפסק המכה הנוראה. אלא שכצפוי, משאך סרה המכה מארץ מצרים, שב פרעה לסורו וחוזר בו מהסכמתו.

מכת הדבר

לאחר אזהרה נוספת, מכה ה' את כל בעלי החיים במצרים במכת דבר. ושוב, כבכל המכות, פוסחת המכה על

אל שפת היאור. בפגישתם מתרה בו משה כי באם לא יוציא מארצו את עם ישראל, יהפכו מימי היאור וכל מימי מצרים לדם. משמסרב פרעה, נוטה אהרן את מטהו על היאור וכל מימות מצרים, ביאור וביבשה, הופכים לדם. בהעדר מים לשתייה, נופל על המצרים צמא נורא, וסירחון הדגים המתים ביאור מבאיש את הארץ כולה. ובכל זאת מחזק פרעה את לבו ומסרב להכנע, תוך שהוא מתעקש להוכיח כי גם מכשפיו יודעים לחולל מופת שכזה.

שבוע ימים נמשכת המכה (וכך גם תשע המכות הבאות אחריה) עד אשר חוזרים מי היאור ושאר מקורות המים במצרים לקדמותם.

נחילי צפרדעים מכסים את מצרים

במשך שלושה שבועות (כפי שינהג קודם כל מכה מהמכות הבאות) עומד משה ומתרה בפרעה אשר אם לא ימהר ויוציא את עם ה' ממצרים, תכה בו המכה השניה היא מכת הצפרדעים אשר יעלו מן היאור. אך כצפוי מתעלם פרעה מן האזהרות. אזי נוטה אהרן את ידו על מימי מצרים ומן היאור עולה ריבוי עצום של צפרדעים המכסים את כל ארץ מצרים, בתוך הבתים, בחדרי השינה ובמיטות, במטבחים ואף בתוך תנורי הבישול. מכשפי פרעה מצליחים גם הם להעלות צפרדעים, אך אין רוחו של המלך נרגעת. הוא אינו יכול לשאת את נוכחותם הבלתי נסבלת של הצפרדעים ואת קרקורם מחריש האוזניים העולה מכל פינה.

הפעם, לראשונה, מוכן פרעה לומר כי יוציא את בני ישראל ממצרים. הוא קורא למשה ולאהרן ומתחנן כי יתפללו לה' שיסיר ממנו את המכה. אלא שמיד עם חלוף המכה, מכביד הוא שוב את לבו ומסרב לקיים הבטחתו.

כינים בכל פינה

עתה, בציווי ה', מכה אהרן באדמת מצרים ומן העפר

ברד שכמוהו לא היה מעולם עומד לנחות על מצרים, מזהיר משה, ומציע למצריים להניס את שארית מקניהם אל מקום מסתור מוגן. ואכן, ישנם מן המצריים שבוחרים להישמע לעצת משה ועושים כדבריו.

משה נוטה את ידו אל השמים והנה מתחיל לרדת שלא כדרך הטבע מטר של גושי קרח גדולים, כשבאורח פלא, מתלקחת אש לוחטת בתוך הברד הניתך ארצה. הברד הנורא מכה בכל דבר חשוף בארץ מצרים, באדם בבהמה ובגידולי השדה.

פרעה מזעיק את משה ואהרן ומודה בפניהם: "חטאתי הפעם, ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים". הוא מבקש מהם להתפלל כי יעצור ה' את המכה האיומה. משה מבטיח כי יתפלל, ומוסיף כי שוב יראה פרעה במוחש כיצד פועלת התפילה, ושוב יוכח לדעת כי ה' הוא האלוקים – מי שברא את הטבע בידו גם היכולת לחולל נס השובר את הטבע.

אלא שגם הפעם. משאך שוככת הסערה, חוזר פרעה וממאן להוציא את עבדיו ממצרים.

צאנם ושאר בעלי החיים של בני ישראל. אך פרעה (אף שנרעש הוא מאד לנוכח העובדה שאין המכה פוגעת בבני ישראל) עדיין מקשה הוא את לבו ובכל זאת אינו נכנע.

מגיפת השחין

על פי ציווי ה', נוטלים משה ואהרן מלא חופניים פרח מכבשן האש וזורים אותו אל הרוח. הפיח מכה בכל ארץ מצרים ומביא עמו את מגיפת השחין. בכל חלקי גופם של המצרים ובהמותיהם נפערין פצעים מבעבעים, מדממים ומכוערים, הגורמים לגרוד מכאיב.

מפגיעת המכה אין חרטומי מצרים יכולים אף לעמוד על רגליהם כדי להתראות בפני משה ואהרן. אולם פרעה בשלו, הוא מוסיף להתעקש ועומד בסרובו.

ברד נורא מכה בכל ארץ מצרים

משה יוצא לפגישה נוספת עם פרעה על שפת היאור ומזהירו מפני מכה נוספת. הפעם מוסיף משה ואומר לפרעה כי אף שה' יכול היה להשמידו כבר מזמן, בכל זאת ממשיך הוא לקיימו רק כדי להפליא בו את מכותיו למען ידע הוא, וידעו כולם, את כחו וגבורתו של הקב"ה.

שליחות אלוקית ללא תוספות

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

נתתיך אלוקים לפרעה (שמות ז,א)

כאשר סירב משה ללכת אל פרעה בטענה: "הן אני ערל שפתיים ואיך ישמע אלי פרעה?", ענה לו הקב"ה: "ראה נתתיך אלוקים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך. אתה תדבר את כל אשר אצווך, ואהרן אחיך ידבר אל פרעה".

רש"י מפרש, שמשה נצטווה לומר לפרעה פעם אחת כל שליחות, בלשון המקורית (לשון הקודש) ששמע זאת מפי ה', ואז יתרגם אהרן את דבריו לשפה המצרית ויוסיף הבהרות והסברים.

נשאלת כאן השאלה, לשם מה היה צורך שמשה עצמו ידבר אל פרעה? אם ממילא אהרן מסביר ומטעים את הדברים בשפתו של פרעה, מה התועלת בדיבורו של משה, שאת לשונו אין פרעה מבין?

שופט ורודה

את התשובה על כך ניתן למצוא בפירושו של רש"י על המילים "נתתיך אלוקים לפרעה". מפרש רש"י: "שופט ורודה, לרדותו במכות ובייסורין". כלומר, תפקידו של משה היה לא רק למסור דברים לפרעה, אלא לשמש "שופט ורודה". חיוני היה שהוא ידבר, כי דבריו – אף שפרעה לא הבינם – הם אשר שיברו את מצרים.

כאשר מצרים עומדת במלוא תוקפה, אין אפשרות להכניעה בדברי טעם. אפילו צדיקים אינם יכולים לה במצב כזה, כפי שאמרו חז"ל: "אם ראית רשע שהשעה משחקת לו, אל תתגרה בו". רק הקב"ה, הכול יכול, מסוגל היה להכניע ולמגר את מצרים. כח זה העניק הקב"ה למשה – "נתתיך אלוקים לפרעה". כשהוא דיבר אל פרעה, זה היה בכוחו האלוקי של הקב"ה.

שילוב חיוני

לכן היתה צריכה להיות כאן פעילות משולבת. תפקידו של משה הוא להכות את פרעה ברוח ה' אשר בו. מבחינה זו לא היתה משמעות לעובדה שפרעה לא הבין את דבריו. נהפוך הוא: הכח האלוקי הזה בא לידי ביטוי דוקא כאשר משה דיבר בלשון הקודש, בדיוק באותן מילים שקיבל מהקב"ה. זה מה ששבר את עוצמתו של פרעה.

אבל מכיוון שבכל זאת צריך היה פרעה לדעת מה דורשים ממנו, היה צורך שאהרן יתרגם את הדברים ללשונו ויטעימם לפי הבנתו. השילוב של שני הדברים הוא אשר הכניע את פרעה וגרם לו לשחרר את בני ישראל.

בנועם ובתקיפות

דורנו זה הוא הדור האחרון של הגלות, הדור של 'עקבתא דמשיחא'. גם עלינו מוטל התפקיד לשבור את תוקף הגלות ולבוא אל הגאולה. כאשר יהודי מביט סביבו ורואה את החשכה הרוחנית הגדולה, הוא עלול להיבהל ולחשוב שאין בכוחו לגבור עליה. על כך אומרים לו, ששבירת הגלות אינה נעשית רק בדרכים טבעיות, אלא בכוחו של הקב"ה.

ודאי שצריך לפעול בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל מאחורי הדברים הרכים והנעימים צריכה להיות תקיפות אלוקית, שיונקת את כוחה ממשה רבנו של הדור. כך יוצאים מהגלות "ביד רמה" ובקרוב ממש.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ט"ז)

חסידות על הפרשה וארא

קיומן בהווה הוא מאור זה, המחיה ומקיים אותן תמיד, וברצות ה' נהפך הנחש למטה וכל הקליפות היו כלא היו.

(ליקוטי-שיחות, כרך ג', עמ' 860)

ההתגלות האלוקית לאבות האומה וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב (וג), וארא: אל האבות (רש"י)

מה מוסיף רש"י בפירושו על לשון הכתוב?
אלא ההתגלות האלוקית לאברהם ליצחק וליעקב לא היתה בגלל מעלתם הפרטית של כל אחד ואחד מהם, כי אם לפי שהיו אבות האומה, וכל מה שקיבלו – מסרו לבניהם אחריהם ולבית ישראל כולו.

(תורה-אור, דף נ"ז, עמ' ב')

האור האלוקי - שורש הקליפות וקיומן וישלך אהרן את מטהו... ויהי לתנין (זי), וארא: אל האבות (רש"י)

התנין מסמל את קליפת מצרים, כדכתיב "הנני עליך פרעה מלך מצרים, התנים הגדול הרובץ בתוך יאוריו" (יחזקאל כט).

מטה (מלשון הטיה ו"המשכה") רומז להמשכת אור אלוקי מעולם לעולם.

בהפיכת המטה לתנין נרמז שהשורש והמקור דקליפת מצרים הוא האור האלוקי שירד פלאים על ידי צמצומים רבים עד שנתהוותה ממנו מציאות של קליפות.

בזה שהתנין נהפך למטה (וכן בכך שמטה אהרן בלע את מטות החרטומים) נרמז, שלא זו בלבד ששורש ומקור הקליפות הוא מהאור האלוקי, אלא שגם עצם

באתר ביו-טיוב ובפייסבוק:
 מגזין, שיעורים נגונים ובלוגים מצולמים
 (באיכות HD), שידורים חיים בימי חמישי.
WWW.TANYAOR.COM

עודה ראשונה לנושא

סדר התנ"ך

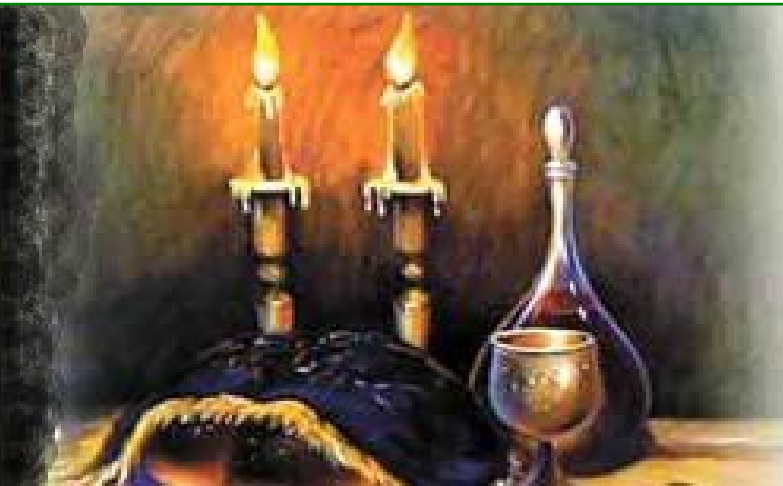
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:35	16:20	י-ם
17:37	16:34	ת"א
17:34	16:23	חיפה
17:39	16:38	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון